

Учредителното велико народно събрание заседава въ Търново тъкмо 65 дена — отъ 10 февруарий до 16 априлъ. Презъ тѣзи 65 дни то обсъжди и прие всички членове на конституцията, които бѣха на брой 169.

Ние казахме, че въ това събрание заседаваха владици, попове, егумени, съдии, чиновници, учители, граждани и селяни. Всички тия народни представители сега за пръвъ пжтъ правѣха законъ и то най-закния законъ. Тѣ бѣха синове на прости родители, расли подъ игото на турцитѣ. Нѣкои бѣха учили въ чужбина, нѣкои въ български училища, а нѣкои не бѣха учили никжде — тѣ бѣха неуки, прости и безграмотни — не знаяха името си да подпишатъ.

Чужденцитѣ ходѣха да гледатъ събранието и се питаха, дали българитѣ ще могатъ сами да си наредятъ конституция. Нѣкои казваха: българитѣ ще се препиратъ — препиратъ и ще се разотидатъ безъ да изработятъ конституцията си. Но не излѣзе така.

Макаръ неопитни въ законодателството, но всички народни представители съ радостъ и въодушевление се заеха съ работата. Нѣкои знаеха чужди езикъ, доставиха чужди конституции отъ Белгия, отъ Франция, отъ Сърбия, отъ Румъния и т. н. да видятъ, де какъ е нареденъ главния законъ на държавата. Едни отъ народнитѣ представители искаха да има две народни събрания: едно по-долно и едно по-горно. Повечето отъ представителитѣ не приеха това, а казаха да има едно събрание, наречено Обикновено народно събрание, то ще работи законитѣ. Когато има да се избира князь, да се измѣня конституцията и други важни